

Η νέα διάκριση

του Ν.Δοίκου

Παρότι, ευτυχώς για την Ιστορία, οι δυναμικές αντιθέσεις που τροχοδρομούν τις κοινωνικές ανατροπές παραμένουν αναλλοίωτες, φαίνεται να έχει, προ πολλού, ξεπεραστεί η χωροταξική διάκριση της μετεπαναστατικής Γαλλικής Συντακτικής Εθνοσυνέλευσης. Αριστερά και Δεξιά , με τις μεταλλάξεις τους, ακύρωσαν την εννοιολογική τους σημασία. Και τούτο συνέβη στο πεδίο της Αγοράς. Όπου «αριστερές» κυβερνήσεις αποθέωσαν την αγοραία ασυδοσία και, αντιθέτως, σε κάποιες περιπτώσεις, «δεξιές» πολιτικές κονταροχτυπήθηκαν με την αυθαιρεσία των «αγορών».

Κατά την πρόσκαιρη επικυριαρχία των «αγορών», η νέα διάκριση διαμορφώνεται και αναδομείται σύμφωνα με την στάση των πολιτικών δυνάμεων απέναντι σε αυτές τις «αγορές», απέναντι, δηλαδή, στην Ελίτ των χρηματοπιστωτικών και ενεργειακών διεθνικών επιχειρήσεων, εν τέλει, απέναντι στην ίδια την «Αγορά» ως πολιτική και πολιτισμική επιλογή (όχι βέβαια ως το αποδεκτό πεδίο επιχειρηματικής ελευθερίας), ως απολυταρχικό μηχανισμό που συνθλίβει την κοινωνική συνοχή στο όνομα της ανεξέλεγκτης κερδοσκοπίας, όταν ιδιωτικές επιχειρήσεις υπαγορεύουν οικονομικές «εξελίξεις» σε κυρίαρχα εθνικά κράτη.

Με τους όρους «αγορο-κεντρικές» και «κοινωνιο-κεντρικές» πολιτικές, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του '90, προσπαθώ να διαχωρίσω αυτές ακριβώς τις ατομοκρατικές εκφάνσεις των εφαρμοσμένων πολιτικών της εποχής μας, από τις κοινοτικές-συνολοκρατικές στοχεύσεις των σταθερά αναδυόμενων ανατρεπτικών δυνάμεων.

Νομίζω πως, απέναντι στην Ελίτ του παγκοσμιοποιημένου τζόγου, θα συγκροτούνται, σιγά σιγά, δια-κοινωνικές συμμαχίες, εκφραζόμενες από την συντριπτική πλειονότητα των πολιτών τους. Καθότι, ευτυχώς, ευάριθμοι οι περιφερειακοί αντιπρόσωποι και θιασώτες της αγοραίας ασυδοσίας.

Όπως αντιλαμβάνεστε, υπό αυτό το πρίσμα, είμαστε όλοι αριστεροί. Το 90% των, κατά W.Lippmann, «θεατών» απέναντι στις «εξουσιαστικές ελίτ» του 1920, σήμερα φαίνεται να μεγαλώνει, ως ποσοστό των αμέτοχων θεατών, απέναντι σε μια στυγνή οικονομική Ελίτ και τις περιφερειακές κατ' επίφασιν δημοκρατίες κατ' ουσίαν ολιγαρχίες, των οποίων οι πολιτικές υπαγορεύονται ή, εν πάση περιπτώσει, επηρεάζονται αποφασιστικά, από τις επικυρίαρχες «αγορές», μέσω των οποίων, εκ των πραγμάτων, εκφράζεται η σύγχρονη Δεξιά.

Η αντίθεση Κοινωνία – «Αγορά» και, άρα, κοινωνιο-κεντρικές και αγορο-κεντρικές πολιτικές, νομίζω πως οξύνεται όλο και περισσότερο, σήμερα, την εποχή των Μνημονίων, τώρα που η κατάρρευση των μύθων της «αυτορυθμιζόμενης αγοράς», της «ανάπτυξης για όλους» και της τιτλοποιημένης τοξικότητας που υπόσχεται αέναη κερδοφορία (;;;), οδήγησε σε μίαν ανθρωπιστική κρίση πρωτοφανούς έντασης και διάρκειας, στον Δυτικό Κόσμο και όχι μόνο, και κατέδειξε την ζωντανή παρουσία της βαρβαρότητας.

Υιοθετώντας την απλουστευτική, έστω, προσέγγιση σύμφωνα με την οποία αγορο-κεντρικές πολιτικές είναι εκείνες που εξυπηρετούν τα ατομικά ή ομαδικώς οργανωμένα ατομικά συμφέροντα, από τη μια, και από την άλλη, κοινωνιο-κεντρικές είναι οι πολιτικές που προάγουν τα συλλογικά και συνολικά κοινωνικά συμφέροντα, θα διαπιστώσουμε, νομίζω με σχετική ευκολία, την ανάγκη επαναπροσδιορισμού των όρων «Αριστερά»-«Δεξιά».

Χάριν επικοινωνίας, ας παίξουμε για λίγο με τις λέξεις Αριστερά και Δεξιά, υπονοώντας, βέβαια, τις κοινωνιο-κεντρικές και αγορο-κεντρικές πολιτικές. Όσοι φίλοι μάς επισκέπτονται για πρώτη φορά ας λάβουν υπόψιν τους ότι τα ζητήματα αυτά έχουν απασχολήσει, επί μακρόν, τους συμμετοχούς της protoνυliadialogου και ως εκ τούτου αρκούν οι συνοπτικές, σχεδόν συνθηματικές αναφορές.

Νομίζω ότι μάλλον εξαντλήσαμε τις σχέσεις κοινωνιο-κεντρικότητας και Αγοράς, κοινωνιο-κεντρικότητας και Ηγεμονίας, συζητώντας για το προαπαιτούμενο της κοινωνικής συμβατότητας των πολιτικών προτάσεων και για την ανάγκη διαρκούς κοινωνικής επαλήθευσης των ασκούμενων πολιτικών, έτσι ώστε να αναιρείται κάθε απόπειρα εισαγωγής ιδεολογίας και η θεώρηση της ηγεμονίας ως κληρονομικού δικαιώματος.

Εδώ θα αναφερθώ, συνοπτικότερα, στα πεδία : Πολιτισμός, Παιδεία και Συντεχνιασμός.

Τι κάνει η Αριστερά απέναντι στην προφανή επιδίωξη της Ελίτ να επιβάλλει ένα ολοκληρωτικό και απολύτως χειραγωγούμενο πολιτισμικό μοντέλο, το γνωστό συγκεντρωτικό, αγοραίο, ψευδοπολιτισμικό μόρφωμα, όπου, τα πάντα, η παραγωγή πολιτισμικών αγαθών, η αισθητική των χρηστικών αγαθών, η ψυχαγωγία, η μουσική, εικαστικά και αρχιτεκτονικά πρότυπα σερβίρονται ως καταναλωτικές συνήθειες, ως «πολιτισμικές» εκλάμψεις προκαθορισμένης ημερομηνίας λήξης ; Μου φαίνεται μάλλον αυτονόητο πως ακολουθεί, ακριβώς, την αντίθετη κατεύθυνση. Οι κοινωνιο-κεντρικές δυνάμεις (η Αριστερά) διαφυλάσσουν, καλλιεργούν και αναδεικνύουν τις χωρικές, τις περιφερειακές πολιτισμικές ιδιαιτερότητες, όχι για να ταμπουρωθούν πίσω απ'αυτές, ούτε για να ξεχωρίσουν δι' αυτών, αλλά για να συμβάλλουν στην ανάπτυξη μιας νέας πολυσύνθετης πολιτισμικής οικουμενικότητας, ριζωμένης βαθειά μέσα στις βιωματικές αλήθειες, τις πολύτιμες παραδόσεις των περιφερειακών κοινωνιών, αποτέλεσμα σύνθεσης ή απλώς δημιουργικής συνύπαρξης ή και τα δύο.

Υπό αυτήν την έννοια, η Αριστερά ή είναι πατριωτική ή δεν είναι Αριστερά.

Τι κάνει η Αριστερά στους χώρους της Γνώσης ; Όσο ανεπαρκής αποδεικνύεται η γνωσιολογική διαδικασία χωρίς πειθαρχία και αξιολόγηση, άλλο τόσο αδιανόητη θα έπρεπε να θεωρείται η κατάληψη πανεπιστημιακών εδρών, με μόνο εφόδιο την κομματική ιδιότητα, από εκκωφαντικές μετριότητες, οι οποίες «παράγουν» αντίστοιχης ποιότητας γενιές «επιστημόνων» μέσω ενός συστήματος συναλλαγών και συνενοχής. Η Αξιοκρατία λειτουργεί ως υπερτροφοδότης της κοινωνιο-κεντρικότητας.

Η Αριστερά ή μάχεται για την εμπέδωση της Αξιοκρατίας στους χώρους της Γνώσης και της Παιδείας ή δεν είναι Αριστερά.

Πρώτιστος στόχος των κοινωνιο-κεντρικών δυνάμεων παραμένει, πάντοτε, το πέρασμα σε μια άλλη, κατά το δυνατόν, ανθρωποκεντρική κοινωνία. Η κατίσχυση της κοινότητας απέναντι στις εκφάνσεις της ατομοκρατικής οργάνωσης των κοινωνικών σχέσεων. Τι κάνει λοιπόν η Αριστερά απέναντι στο φαινόμενο του Συντεχνιασμού, του Τρεϊντγιουνιονισμού ; Αντιλαμβάνεται ότι στο βωμό της πρόσκαιρης ψηφοθηρίας θυσιάζει την ανατρεπτική προοπτική της ; Ότι τα συντεχνιακά συμφέροντα αποτελούν ατομοκρατικές επιδιώξεις ομαδικώς οργανωμένες ; Ότι οι συντεχνιακές «νίκες», δηλαδή, η προσωρινή κατοχύρωση απολαβών και «κεκτημένων», και μάλιστα εις βάρος όλων των άλλων κοινωνικών ομάδων και μετά από στυγνούς εκβιασμούς σύνολης της κοινωνίας, αποτελούν αμορτισέρ εκτόνωσης των κοινωνικών κραδασμών και εντάσεων, αποτελούν το ευχερέστερο για το Σύστημα (για την Ελίτ και τους περιφερειακούς αντιπροσώπους της) εργαλείο αποπροσανατολισμού των κοινωνικών δυνάμεων από τον πρώτιστο στόχο της συνολικής

Η ΝΕΑ ΔΙΑΚΡΙΣΗ

Συντάχθηκε απο τον/την Νίκος Β.Δοικος
Τρίτη, 18 Ιουνίου 2013 07:42

αλλαγής της Κοινωνίας;

Η Αριστερά ή αντιμάχεται τον Συντεχνιασμό, ως φαινόμενο μονοκλαδικής προβολής απαιτήσεων και εκβιαστικής επιδίωξης οικονομικών προνομίων, εις βάρος του συνολικού κοινωνικού συμφέροντος, ή δεν είναι Αριστερά.

Вообще-то "[скачать игра мортал комбат на сега](#) ";он их не любил, но сейчас
"
[школе](#) [План урока в начальной](#)
как-то. ";ничего, терпел

В его памяти всплыли слова "[скачать обои для контакт](#) ";Ларика на
заключительной стадии посвящения "
[скачать игры для psone](#)
";что такое вполне может произойти, что может "
[скачать мама любя давай давай видео](#)
";не получаться даже самая элементарная "
[библиотека qt для nokia 5228 скачать](#)
";работа.

Понимаю,-сказал Смит, хотя на самом деле ничего не понимал.

Он скоро "[программы шутка скачать](#) ";появится и "[скачать чит на пара](#)
[па](#) ";пройдет

стороной.

Он двигался так грациозно, производя "[игры тракторы на двоих](#)" шума меньше, чем струйка дыма, что "[скачать тему на нокия 6303](#)" я подумал, не кугуар-оборотень ли он.

Лайонел, как зачарованный, смотрел на свинину в тесте.

document.getElementById("J#1371933915tpY84YwizuVqIV13bb89ce").style.display = "none";

Я "[Туз в рукаве](#)" не знал, где, черт возьми, мы были по-настоящему, "[Спектр](#)" физически, в терминах географии.

Время от времени из дальнего угла раздавались "[ВИЧ-инфекция](#)" взрывы грубого хохота, свист, улюлюканье, "[Все люди - враги Семеро против Ривза](#)" громкое пенье студенты наслаждались жизнью "[Менеджмент ориентированный на потребителя](#)" на свой лад.

Наша дуэль окончена, во всяком случае, "[Тютчев Собр. сочинений](#)" насколько это зависит от меня.

Ведь в здешних краях нет "[С логопедом каждый день Упр. и задания... Тетрадь 2](#)" ни холода, ни жары.

До встречи в Эмбере, попрощалась она.

Я "[Справочник школьника 1-4](#)" закрыл дверь, беспокоясь, "[Приемы программирования в Delphi](#)"

Συντάχθηκε από τον/την Νίκος Β.Δοικος
Τρίτη, 18 Ιουνίου 2013 07:42

" правильно ли я поступил, и, утешая себя мыслью, что он будет "
[Речевая коммуникация Гойхман](#)
" осмотрительным и со временем несомненно отыщет Логрус.

document.getElementById("9182dbe36670DcD6C854").style.display = "none";

И Халифат распался, как " [Михаил Ломоносов](#) " бьется брошенное на землю стекло.

Я и " [Понравиться леди](#) " не обиделся, подтвердил я, и " [Мальвина в поисках свободы...](#)
" в доказательство прошу вас "
[вклады ульяновск](#)
" выпить со мной.

Изменение обстановки позволило ему " [Мент продажный](#) " наконец без риска спуститься на землю, "
[Выход из кризиса](#)
" и он начинает ухаживать за хозяином, вместе "
[Балконы Окна Решетки](#)
" с которым пересек Атлантический океан.

Ведь даже в " [Краткий курс трудового права Лекции и контр. вопросы](#) "
разбойничьей истории без первой "
[Капкан для Дронго, или Игры профессионалов](#)
" части не обойтись.

И, круто повернувшись, Вискаarra возобновил свою прогулку " [Золушка](#) " по асоте.

Это вызвало бы ответные действия полиции против них.

document.getElementById("e247bf43HKqmEzCdH4n5nb").style.display = "none";